

161

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 kwietnia 1959 r.

w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania kolejowych świadczeń rentowych przez repatriantów.

Na podstawie art. 26 dekretu z dnia 19 stycznia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 55, poz. 273), zwanego dalej „dekretem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Świadczenia rentowe określone w niniejszym rozporządzeniu przysługują:

- 1) repatriantom, którzy powrócili z zagranicy do kraju po dniu 22 lipca 1944 r., jeżeli:
 - a) w dniu 31 sierpnia 1939 r. byli pracownikami przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” lub w tym dniu pobierali z funduszy tego przedsiębiorstwa świadczenia rentowe albo
 - b) poza granicami kraju byli zatrudnieni na kolei i zatrudnienie to ustało wskutek przyjazdu do Polski lub pobierali poza granicami kraju rentę starczą lub inwalidzką, a ostatnim ich zatrudnieniem przed uzyskaniem tej renty było zatrudnienie na kolei,
- 2) członkom rodzin osób wymienionych w pkt 1 bez względu na to, czy członkowie ci są repatriantami, czy też stale zamieszkiwali w kraju;
- 3) członkom rodzin po pracownikach, którzy w dniu 31 sierpnia 1939 r. byli zatrudnieni w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” lub pobierali w tym dniu z funduszy tego przedsiębiorstwa świadczenia rentowe albo byli zatrudnieni ostatnio poza granicami kraju na kolei, a którzy

zmarli za granicą — jeżeli członkowie ci powrócili do kraju po dniu 22 lipca 1944 r.

§ 2. 1. Repatriantom i członkom ich rodzin przysługuje kolejowa renta według przepisów dekretu z uwzględnieniem zmian przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu

2. Przewidziany w art. 2 ust. 3 i w art. 25 ust. 3 dekretu warunek ponownego zatrudnienia na kolei po wyzwoleniu nie ma zastosowania do repatriantów.

§ 3. Repatriantom i członkom ich rodzin, którym władze lub instytucje zagraniczne wypłacały renty, przysługują renty na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu, jeżeli władze lub instytucje zagraniczne wstrzymywały im wypłatę renty z powodu repatriacji.

§ 4. 1. Repatriantom, którzy w dniu 31 sierpnia 1939 r. byli zatrudnieni w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe”, zalicza się okresy późniejszego zatrudnienia za granicą do okresów zatrudnienia na kolei.

2. Oceny, czy repatriant zajmował w zatrudnieniu na kolei za granicą stanowiska uprawniające do dodatku za wysługę lat, dokonuje się przez porównanie z odpowiednimi stanowiskami w kraju.

§ 5. 1. Za podstawę wymiaru kolejowej renty dla repatriantów przyjmuje się zarobek na stanowisku zajmowanym ostatnio na kolei.

2. Jeżeli repatriant przed powrotem do kraju zajmował za granicą niższe stanowisko niż w dniu 31 sierpnia 1939 r., przyjmuje się zarobki osiągnięte na stanowisku wyższym.

3. Zajmowane przez repatrianta stanowisko na kolei za granicą ustala się przez porównanie czynności na tym stanowisku z czynnościami na polskich kolejach.

4. Zarobki określone w ust. 1 przyjmuje się w takiej wysokości, w jakiej osiąga je przeciętnie pracownik kolejowy na takim samym stanowisku w podstawowej grupie uposażenia w tym miesiącu, w którym repatriant przybył do kraju.

§ 6. W przypadku niemożności ustalenia podstawy wymiaru renty w sposób określony w § 5 przyjmuje się najniższą podstawę wymiaru renty określoną w przepisach dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1954 r. Nr 23, poz. 97), zwanego dalej „dekretem z dnia 23 czerwca 1954 r.”

§ 7. Repatriantom pobierającym kolejowe renty przysługują świadczenia dodatkowe określone w art. 32 dekretu.

§ 8. 1. Do okresu dwuletniego przewidzianego w art. 5 ust. 1 i okresu dziesięcioletniego przewidzianego w art. 14 ust. 1 dekretu nie wlicza się okresów pozostawania bez zatrudnienia za granicą.

2. W przypadku śmierci pracownika (emeryta, rencisty) za granicą okres pięcioletni przewidziany w art. 45 ust. 1 pkt 2 lit. b) dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. liczy się od dnia powrotu członka rodziny do kraju.

3. Z tytułu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej za granicą przysługują repatriantowi odpowiednie świadczenia rentowe z kolej przewidziane w dekrecie z dnia 25 czerwca 1954 r.

§ 9. 1. Sprawy świadczeń rentowych dla osób określonych w § 1 podlegają na wniosek osoby zainteresowanej po-

nownemu rozpatrzeniu na zasadach niniejszego rozporządzenia, jeżeli osobom tym:

- 1) odmówiono przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przyznania renty kolejowej (zaopatrzenia) albo
- 2) rentę przyznali właściwe do spraw rent organy prezydium rady narodowej na wniosek zgłoszony po dniu 31 grudnia 1954 r. lub
- 3) Minister Komunikacji przyznał kolejową rentę w trybie wyjątkowym.

2. Jeżeli wymieniony w ust. 1 wniosek zostanie zgłoszony w ciągu jednego roku od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, wymiar renty następuje od dnia powrotu do kraju, nie wcześniej jednak niż od dnia 1 lipca 1958 r.

3. Utrzymuje się w mocy decyzje Ministra Komunikacji przyznające osobom określonym w § 1 kolejowe renty w trybie wyjątkowym, jeżeli renty te są wyższe niż renty przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

§ 10. Przyznanie lub podwyższenie kolejowej renty na podstawie niniejszego rozporządzenia następuje.

- 1) od dnia powstania prawa do renty, najwcześniej od dnia 1 lipca 1958 r. lub od dnia powrotu do kraju po tej dacie, jeżeli wniosek zostanie zgłoszony w ciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia,
- 2) od dnia powstania prawa do renty, najwcześniej od dnia powrotu do kraju i za okres nie dłuższy niż 3 miesiące wstecz od dnia zgłoszenia wniosku, jeżeli wniosek zostanie zgłoszony po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1958 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz